

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

**Magyar Köztársaság
Alkotmánybírósága**

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA	
Ügyszám:	946 / B / 2009 / 1
Érkezett:	2009 SZEPT 08.
Példány:	1
Melléklet:	— db
Kezelőiroda:	Ful

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § b) pontja és a 21. § (2) bekezdése értelmében kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy **a bejegyzett élettársi kapcsolatról, az ezzel összefüggő, valamint az élettársi viszony igazolásának megkönnyítéséhez szükséges egyes törvények módosításáról szóló 2009. évi XXIX. törvény** egészét alkotmányellenesnek nyilvánítani és megsemmisíteni szíveskedjék, mivel az sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését és a 15. §-át, valamint figyelmen kívül hagyja a 67 és 54 szakaszok megfelelő értelmezését, az alábbiakban kifejtett indokok szerint.

Az Alkotmánybíróság 154/2008. (XII. 17.) AB határozatával alkotmányellenesnek nyilvánította és megsemmisítette a bejegyzett élettársi kapcsolatról szóló 2007. évi CLXXXIV. törvényt. Az Országgyűlés ezt követően 2009. április 20-i ülésnapján elfogadta a bejegyzett élettársi kapcsolatról, az ezzel összefüggő, valamint az élettársi viszony igazolásának megkönnyítéséhez szükséges egyes törvények módosításáról szóló 2009. évi XXIX. törvényt, azonban az új törvénynek csak a neve változott meg, és nem küszöböli ki azokat az alkotmányossági aggályokat, amelyeket az Alkotmánybíróság fogalmazott meg a korábbi szabályozással szemben.

A leglényegesebb különbség a két törvény szabályozásában, hogy míg a megsemmisített rendelkezések mind az azonos, mind a különböző nemű személyek számára lehetővé teszik a bejegyzett élettársi kapcsolat létesítését, addig a hatályos törvény ezt a lehetőséget csak az azonos neműek számára biztosítja. Ez azonban nem érinti az Alkotmánybíróság korábbi ellenérveinek érvényességét: azok az új törvénnyel szemben is megfogalmazhatóak.

Az Alkotmánybíróság a nevezett határozatában az alábbiak szerint foglalta össze a házasság védelmével kapcsolatos gyakorlatát:

„Az Alkotmánybíróság a 14/1995. (III. 13.) AB határozatában a társadalmi felfogással összhangban értelmezte az Alkotmány 15. §-át, és kimondta, hogy a házasság „tipikusan

közös gyermekek születését és a családban való felnevelését célozza, amellet, hogy a házastársak kölcsönös gondoskodásban és támogatásban élésének is kerete. (...) A házasság intézményét az állam arra tekintettel is részesíti alkotmányos védelemben, hogy elősegítse a házastársak számára a közös gyermekkel is rendelkező család alapítását. Ez a magyarázata annak, hogy az Alkotmány 15. §-a együtt említi a védelem két tárgyát: A Magyar Köztársaság védi a házasság és a család intézményét” (ABH 1995, 82, 83.). Az idézett határozat kimondja azt is, hogy: „Az utóbbi évtizedekben (...) mozgalmak indultak a homoszexuálisok hátrányos megkülönböztetése ellen. Másrészt változások tapasztalhatók a hagyományos családmódelemben is, elsősorban a házasságok tartósságát tekintve. Mindez azonban nem ok arra, hogy a jog eltérjen a házasságnak attól a jogi fogalmától, amely a mai állapothoz vezető hagyományban mindig is élt, és amely a mai jogokban is általános, továbbá amely a köztudat és köznyelv házasság-fogalmával összhangban van. A mai alkotmányok és a házasságra és családra vonatkozó rendelkezések összefüggéséből levezethetően a magyar Alkotmány is, a férfi és nő közötti házasságot tartja értéknek, és azt védi (Alkotmány 15. §, 67. §, 70/J. §)” (ABH 1995, 82, 83.). Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a házastársak különeműsége fogalmi eleme a házasságnak. Ebből következően a házasságkötéshez való - az Alkotmány 54. § (1) bekezdéséből levezetett - jog is csak a különböző nemű párokat illeti meg. A 37/2002. (IX. 4.) AB határozat ismét leszögezte, hogy: „A heteroszexuális, illetve a homoszexuális irányultság egyaránt az emberi méltóság lényegéhez tartozik, szétválasztásukra, az érintett személyek méltóságának nem egyenlő kezelésére kivételes indokok szükségesek. Ilyen például a házassághoz való jog tekintetében a homoszexuális irányultság megkülönböztetése [14/1995. (III. 13.) AB határozat, ABH 1995, 82, 84.].” (ABH 2002, 230, 245.) Álláspontját, amely szerint tehát a házasság intézményét egy férfi és egy nő életközösségeként védi az Alkotmány 15. §-a, az Alkotmánybíróság későbbi határozataiban is fenntartotta [65/2007. (X. 18.) AB határozat, ABH 2007, 726.; 75/2007. (X. 19.) AB határozat, ABH 2007, 731.] és továbbra is fenntartja.”

Az állam vonatkozó kötelezettségeivel kapcsolatban az Alkotmánybíróság az alábbiakat állapította meg:

„Az állam kötelezettsége a házasságkötéshez való jog biztosítása körében elsősorban és minimálisan arra terjed ki, hogy a házasságkötés és családalapítás feltételeit, jogi kereteit megteremtse. Ebből következően a jogalkotó a házasság intézményét nem szüntetheti meg, a házasságkötést nem teheti lehetetlenné, és a házasság esetleges feltételeit, akadályait is rendkívüli körülménnyel kell meghatározni [Vö. pl. 22/1992. (IV. 10.) AB határozat, ABH 1992, 122.]. Az Alkotmány 15. §-ában megfogalmazott intézményvédelmi kötelezettségből azonban az is következik, hogy az állam nem teremthet olyan törvényi helyzetet sem, amely a házaspárokat összességében hátrányosabb helyzetbe hozza a nem házasságban élő személyekkel, párokkal szemben. Mindezekon túlmenően pedig az, hogy a Magyar Köztársaság védi a házasság intézményét, pozitív viszonyulást, aktivitást és támogatást is feltételez. A házasság és család intézménye állam általi védelmének alkotmányos felső határa (maximális terjedelme) azonban nem állapítható meg, ez nem is alkotmányos kérdés. Az állam, lehetőségeihez mérten, az Alkotmány keretei között viszonylag szabadon döntheti el, hogy milyen „házasság- és családpolitikát” folytat, és ehhez milyen jogi eszközöket vesz igénybe.”

A házasságtól eltérő párkapcsolatok törvényi szintű védelmével összefüggésben pedig az alábbiakat fejtette ki:

„Az a tény azonban, hogy a magyar Alkotmány - a nemzetközi egyezményekkel összhangban - csak a házasság intézményének biztosít kifejezett alkotmányos védelmet, alapot teremt arra, hogy a törvényhozó a házastársak és a házasságkötést mellőző élettársak jogviszonyát eltérően szabályozza. Az 1097/B/1993. AB határozat kimondta: „Mivel az élettársi kapcsolat - a házasság intézményével szemben - kifejezett alkotmányos védelmet nem élvez, alkotmányjogi szempontból a házastársak közös lakáshasználata az élettársak lakáshasználatával, illetőleg ennek jogi rendezésével összehasonlíthatatlan. Az Alkotmány alapján tehát e lakáshasználatok tekintetében nincs szó összemérhető kategóriákról (...)” (ABH 1996, 456, 464.).

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság azt is megállapítja, hogy az Alkotmányból nem a házassági kötelék mint együttélési forma „egyedüli” (kizárólagos), hanem a „különös” (kiemelt, alkotmányos szintű) védelme vezethető le, vagyis az alaptörvény nem zárja ki más, a házasságtól eltérő párkapcsolatok törvényi szintű oltalmát. A jogalkotónak tehát, figyelembe véve a különféle párkapcsolatok jogi rendezettség iránti igényét, lehetősége van a házasságon kívül más együttélési formákat is elismerni és törvényi szintű védelemben részesíteni. Az egyes párkapcsolati formák törvényi szintű elismerésének és a védelem szükségességének és mértékének megítélése a jogalkotó mérlegelési körébe tartozik. A törvényhozónak tehát lehetősége van egyfelől arra, hogy a rövidebb vagy hosszabb időtartamú, lazább vagy szorosabb de facto élettársi viszonyban élők, a bejegyzett élettársak, másfelől a házastársak jogait és kötelességeit differenciáltan, eltérő módon és mértékben határozza meg.”

Az Alkotmánybíróság a bejegyzett élettársi kapcsolat jogi jellegének és a házassághoz való viszonyának vizsgálata során az alábbi következtetésekre jutott:

„A Béktv. szóhasználata arra utal, mintha a BÉK az eddig is létező élettársi kapcsolat szabályozásához állna közelebb, csupán annak regisztrált változatáról volna szó. A szabályozás áttekintése nyomán mindazonáltal arra a következtetésre kell jutni, hogy a BÉK keletkezése (konstitutív hatályú bejegyzés) és tartalma folytán sokkal jobban hasonlít a házasságra, mint az élettársi kapcsolatra. A Béktv. 2. § (1) bekezdése szerint az e törvényben nem szabályozott kérdésekben - lényegében tehát minden személyállapoti és vagyonszociális kérdésben, néhány kivétellel - a BÉK-re alkalmazni kell a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) házasságra vonatkozó rendelkezéseit. Ugyanezen paragrafus (2) bekezdése szerint pedig minden más törvény vonatkozásában: „Ha törvény eltérően nem rendelkezik,

- a) a házasságra vonatkozó szabályokat a bejegyzett élettársi kapcsolatra,*
- b) a házastársra vagy házastársakra vonatkozó szabályokat a bejegyzett élettársra vagy élettársakra,*
- c) az özvegyre vonatkozó szabályokat az elhunyt bejegyzett élettárs túlélő bejegyzett élettársára,*
- d) az elvált személyre vonatkozó szabályokat arra a személyre, akinek bejegyzett élettársi kapcsolatát megszüntették,*
- e) a házaspárra vonatkozó szabályokat a bejegyzett élettársakra is megfelelően alkalmazni kell.”*

Ezen általános, a jogrendszer egészére kiható utaló szabályok nyomán a BÉK „quasi házassággá” és valódi családjogi intézménnyé válna, amelyre tehát - kifejezetten szabályozott kivételektől eltekintve - nem csupán a Csjt., hanem minden egyéb törvény összes, a házastársakra, házasságra stb. vonatkozó szabálya alkalmazandó lenne. Ez azt jelentené, hogy a házasfeleket megillető jogok a bejegyzett élettársakat is megilletnék, ezzel párhuzamosan pedig a házastársakat terhelő köteleességek is terhelnék a bejegyzett élettársakat. Főszabályként tehát a BÉK joghatásai azonosak a házasságéval (pl. bejegyzett élettársak törvényes öröklési státusza, özvegyi nyugdíj szabályai, tartási kötelezettség, összeférhetetlenségi szabályok stb.). Egyidejűleg módosul a Ptk. 685/A. §-a, és így élettársnak már csak azok a közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együttélő személyek minősülnek, akik házasságkötés, vagy BÉK létesítése nélkül élnek együtt. Továbbá a Béktv. 17. §-a a záró rendelkezések körében a Csjt., az At. és a Ptk. módosításáról is rendelkezik: a házastárs, házasság szövegrész mellé e jogszabályokban beilleszti a bejegyzett élettárs, bejegyzett élettársi kapcsolat szövegrészeket. Ezek a módosítások és a 2. § általános utaló szabályán keresztül módosuló összes törvényhely együttesen a „bejegyzett élettársat” tartalmilag és érdemben a „házastárs” jogi státusába helyezik, azzal lényegileg azonos, új személyállapotot, személyi státuszjogot keletkeztetnek.”

„A BÉK és a házasság viszonyát az Alkotmánybíróság álláspontja szerint ezért alapvetően a szabályozás módja, a Béktv. 1. § (1) bekezdésében az azonos és különböző nemű személyek homogén csoportként való kezelése, valamint a 2. § (1) és (2) bekezdéseiben foglalt generális utaló szabályok határozzák meg. Ezt nem lehet másképpen értékelni, mint úgy, hogy a jogalkotó nem tekintette át a magyar jogrendszerben létező összes, a házastársakra(elváltakra, özvegyekre stb.) vonatkozó rendelkezést, és nem mérlegelte, hogy ezek közül a szabályok közül mely szabályok alkalmazását rendeli el, és melyeket tiltja meg a különböző neműek, illetőleg az azonos neműek " eltérő szexuális irányultságából fakadó különbségek" miatt a bejegyzett élettársi kapcsolat vonatkozásában. Ilyen jogszabályhelyenkénti mérlegelést kizárólag a Ptk., Csjt. és az At. vonatkozásában végzett el a jogalkotó, e jogszabályokat ugyanis kifejezett rendelkezésekkel kiegészíti a Béktv. Más következtetés mindebből nem vonható le, mint az, hogy a Béktv. a házassággal ugyan nem minden elemében és részletszabályában, de lényeges jellemzőit tekintve azonos tartalmú és funkciójú jogviszonyt létesít, más elnevezés alatt, a különböző és az azonos nemű párkapcsolatok számára egységesen, differenciálatlanul. Az Alkotmánybíróság szerint azonban a megkülönböztetés indokolatlan hiánya az Alkotmány 70/A. §-ában deklarált alkotmányos egyenlőség sérelméhez vezet [42/2007. (VI. 20.) AB határozat, ABH 2007, 564, 569.]”

Az azonos neműek jogi lehetőségeiről az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg:

„Míg a különnemű párok esetében a „házasság vagy élettársi kapcsolat” szabad választás kérdése, addig az azonos neműek jogi lehetőség hiányában nem dönthetnek úgy, hogy a házasság kötelékébe lépnek az élettársi viszony helyett. Hangsúlyozva tehát, hogy bár a házasságon kívüli párkapcsolati formák védelmének kötelezettsége sem a különböző neműek, sem pedig az azonos neműek vonatkozásában nem vezethető le az államnak az Alkotmány 15. §-ában foglalt, a házasság és család védelmét előíró „intézményvédelmi

kötelezettségéből”, az azonos neműek tartós párkapcsolata számára azonban az elismerés és a védelem igénye - mivel ők házasságra nem léphetnek - az emberi méltósághoz való jogból [Alkotmány 54. § (1) bekezdés], és az abból származtatott önrendelkezési jogból, az általános cselekvési szabadságból, illetve a személyiség szabad kibontakoztatásához való jogból [8/1990. (IV. 23.) AB határozat, ABH 1990, 42, 45.] levezethető. Ahogyan azt az Alkotmánybíróság korábbi határozatában - az azonos nemű élettársak vonatkozásában - megfogalmazta: [k]ét személy tartós életközössége megvalósíthat olyan értékeket, hogy az érintettek személyi méltóságának egyenlő figyelembevétele alapján az együttélő személyek nemétől függetlenül igényt tarthat jogi elismerésre” (14/1995. AB határozat, ABH 1995, 82, 84.). Az azonos neműek számára a bejegyzett élettársi kapcsolat a de facto élettársi viszonyhoz képest valódi - eddig számukra nem biztosított - elismerést és jogi védelmet nyújtana. Egy ilyen - a de facto élettársi kapcsolathoz képest privilegizált - jogintézmény célja egyfelől a regisztráció lehet, ami az élettársi viszony fennállásának bizonyítását könnyíti meg. Másfelől a törvényhozó az azonos neműek bejegyzett élettársi kapcsolatát mint jogi keretet lényeges alanyi - személyi és vagyoni - jogosultságokkal és kötelezettségekkel, mint tartalmi elemekkel töltheti ki olyan mértékben, hogy ezáltal számukra új személyi státus keletkezzen. E körben lehetősége van arra, hogy miután a házastársakra vonatkozó szabályokat részleteiben áttekintette, azok közül a megfelelőket alkalmazni rendelje az azonos nemű bejegyzett élettársakra is, illetve, hogy az egyenlő méltóságú személyként történő kezelés követelményét szem előtt tartva a szexuális irányultságból adódó különbségeket figyelembe vegye [Vö. 21/1996. (V. 17.) AB határozat, ABH 1996, 74.; 37/2002. (IX. 4.) AB határozat, ABH 2002, 230.].

A házasságkötési joggal rendelkező különböző nemű személyek helyzetét az azonos neműek regisztrált élettársi kapcsolata nem befolyásolja, különösen nem sérti, vagy veszélyezteti. A házasság támogatására, védelmére, ösztönzésére vonatkozó - az Alkotmány 15. §-ából következő - állami intézményvédelmi kötelezettség ugyanis kizárólag azok vonatkozásában értelmezhető, akik házasságkötési joggal és lehetőséggel rendelkeznek. Csak az ő esetükben nem lehet alkotmányosan létrehozni egy, a házassággal „majdnem” azonos tartalmú más jogviszonyt. Az azonos nemű személyek számára azonban, akik az Alkotmány alapján házasságot nem köthetnek, a jogalkotónak az Alkotmány korlátai között biztosítania kell egymás irányában a házastársakéhoz hasonló olyan jogállást, amely az egyenlő méltóságú személyként kezelésüket biztosítja [9/1990. (IV. 25.) AB határozat, ABH 1990, 46, 48-49.]. Egy ilyen új jogintézmény nem sérti, nem is veszélyezteti a házasság Alkotmány által kiemelten védett helyzetét (az Alkotmány 15. §-át), illetve a különböző neműeknek szintén az Alkotmány, 54. § (1) bekezdéséből levezetett házasságkötéshez való jogát. Az államot terhelő, a házasság és a család védelmére vonatkozó intézményi védelem (elismerés, támogatás) kötelezettsége az Alkotmány alapján az azonos neműek bejegyzett élettársi kapcsolatának törvényi elismerésétől függetlenül továbbra is fennáll. A hagyományos forma, a külön-neműek házassága nem kerül hátrányosabb helyzetbe azért, hogy az azonos nemű bejegyzett élettársak - az ilyen kapcsolat természetéből adódó különbségek fenntartása mellett - a házastársakéhoz hasonló pozícióba kerülnek.”

Álláspontom szerint azonban a jogalkotó az új törvényben sem tett eleget azoknak a követelményeknek, amelyeket az Alkotmánybíróság a bejegyzett élettársi kapcsolattal összefüggésben fogalmazott meg.

Nevezetesen, a kifogásolt törvény **továbbra is generális utaló szabályt alkot**, a 3. § (1) bekezdése a bejegyzett élettársi kapcsolatra alkalmazni rendeli a házasságra vonatkozó rendelkezéseket, lényegében csak az örökbefogadásra és a névviselésre vonatkozó jogszabályok kivételével. Módosul a Ptk. 685/A. §-a, és így élettársnak már csak azok a közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együttélő személyek minősülnek, akik házasságkötés, vagy bejegyzett élettársi kapcsolat létesítése nélkül élnek együtt. Továbbá a törvény a záró rendelkezések körében a Csjt., az At. és a Ptk. módosításáról is rendelkezik: a házastárs, házasság szövegrész mellé e jogszabályokban beilleszti a bejegyzett élettárs, bejegyzett élettársi kapcsolat szövegrészeket.

Ez azt jelenti, hogy a bejegyzett élettársi kapcsolat az új törvényben is „quasi házassággá” és valódi családjogi intézménnyé válik, amelyre tehát - kifejezetten szabályozott kivételektől eltekintve - valamennyi, a házastársakra, házasságra stb. vonatkozó jogszabály alkalmazandó. **Főszabályként tehát a bejegyzett élettársi kapcsolat joghatásai továbbra is azonosak a házasságéval** (pl. bejegyzett élettársak törvényes öröklési státusza, özvegyi nyugdíj szabályai, tartási kötelezettség, összeférhetlenségi szabályok stb.). **A törvény a „bejegyzett élettársat” tartalmilag és érdemben a „házastárs” jogi státusába helyezi**, azzal lényegileg azonos, új személyállapotot, személyi státuszjogot keletkeztet.

Annak ellenére, hogy az új törvény – főként a nyilvántartási kérdésekkel kapcsolatban – több részletszabályt tartalmaz, mint elődje, a lényegi kérdésekben mégis a házasságra vonatkozó szabályokat hívja fel, egy generális rendelkezéssel. Mindez arra utal, hogy **a jogalkotó ez esetben sem kívánta részleteiben is áttekinteni a magyar jogrendszerben létező összes, a házastársakra (elváltakra, özvegyekre stb.) vonatkozó rendelkezést, és nem kívánta mérlegelni, hogy ezek közül mely szabályok alkalmazását rendeli el, és melyekét tiltja az azonos neműek bejegyzett élettársi kapcsolata vonatkozásában.**

Ez alkalommal sem úgy járt el, hogy miután a házastársakra vonatkozó szabályokat részleteiben áttekintette, azok közül a megfelelőket alkalmazni rendelte volna az azonos nemű bejegyzett élettársakra is, illetve, hogy az egyenlő méltóságú személyként történő kezelés követelményét szem előtt tartva a szexuális irányultságból adódó különbségeket figyelembe vette volna – ahogy pedig azt az Alkotmánybíróság a jogalkotóval szembeni követelményként megfogalmazta.

Ezen az sem változtat, hogy jelen szabályozás csupán az azonos neműek számára teszi lehetővé a bejegyzett élettársi kapcsolat létesítését.

Azáltal, hogy a jogalkotó ezúttal sem tekintette át a jogrendszert megfelelő módon, a bejegyzett élettársi kapcsolatot a házasság jogintézményével szinte teljes egészében egyező tartalommal hozta létre, azonos családjogi státuszt biztosítva az új jogintézménynek. Mivel a házasságot közvetlenül az Alkotmány részesíti alkotmányos védelemben, **álláspontom szerint nem fogadható el, hogy a jogalkotó törvényi szinten hozzon létre egy, a házassággal csaknem azonos családjogi státuszt – akár azonos, akár különböző neműekről van szó. Erre csak az alkotmányozó hatalomnak lenne lehetősége, ellenkező esetben a házasság jogintézményét védelemben részesítő alkotmányi szabály veszíti el kiemelt jelentőségét.**

Ahogy az Alkotmánybíróság is kiemelte: a magyar Alkotmány a férfi és nő közötti házasságot tartja értéknek, és azt védi. A **házastársak különeműsége fogalmi eleme a házasságnak**. Ezért nem alkothat a törvényhozó a házassággal csaknem teljesen azonos tartalmú és funkciójú jogintézményt, más elnevezéssel, az azonos neműek számára: **a házasság alkotmányi fogalma sérülne ezáltal. Az állam intézményvédelmi kötelezettsége pedig azt is jelenti, hogy a házasság intézményét, alkotmányos fogalmát, annak eredeti tartalmát éppen az ilyen irányú tendenciákkal szemben is óvja.**

Az államnak intézményvédelmi kötelezettséget ír elő az Alkotmány 67.§-sa a 211/1996 . és a 37/2002. AB határozata szerint.

A hatályos szabályozás olyan módon kívánja megvalósítani az azonos neműek kapcsolatát, hogy az a házasság hagyományait, alkotmányos fogalmát és védelmét sérti, veszélyezteti – ezzel szemben egyszerű vagyoni jogi-gazdasági rendelkezések megalkotásával is rendezhetné a kérdést, megfelelően az egyenlő bánásmód követelményének és érvényt szerezve az azonos neműek emberi méltóságához való jogának.

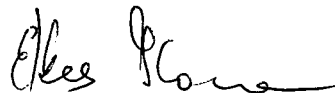
Az azonos neműekre vonatkozó rendelkezések aláássák a házasság védett intézményét, eszményét, árt a jövő társadalmának. Átértékeli a család intézményét azzal, hogy a házasság fogalmát bővíti. A törvény azonossá teszi azt, ami a valóságban nem az.

A felnövekvő nemzedék identitásbeli elbizonytalanodását segíti elő. Az Alkotmány 67.§-ában foglalt államot terhelő alkotmányos kötelezettség vonatkozásában a törvényalkotó a vizsgálatot nem végezte el, nem vetette össze az 54.§(1) bekezdésével, csupán ez utóbbira alapozta a megállapítását. Álláspontunk szerint az Alkotmány 54.§ a személyek méltóságának egyenlő kezelését jelenti, de ezt nem lehet kiszélesíteni intézményekre. E § nem alapozza meg az alkotmányosan védett házasság intézményének a " házassággal hasonló jogállású" csupán törvényi védelmet élvező intézmény egyenlő "méltóságú" kezelését. Ezek az összefüggések mutatják tehát, hogy igenis mennyire hátrányos helyzetbe kerülhet a házasság, a család azáltal, hogy vele hasonló jogintézményt hoztak létre az azonos neműek párkapcsolatának regisztrációjával.

Mindezek alapján kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a bejegyzett élettársi kapcsolatról, az ezzel összefüggő, valamint az élettársi viszony igazolásának megkönnyítéséhez szükséges egyes törvények módosításáról szóló 2009. évi XXIX. törvény egészét alkotmányellenesnek nyilvánítani és megsemmisíteni szíveskedjék, mivel az sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését és a 15. §-át. Az állam a gyermekek és ifjúság védelmét a 67 szakasz tekintetében nem biztosítja

Budapest, 2009. augusztus 27.

Tisztelettel:

Ékes Ilona

Fidesz – Magyar Polgári Szövetség